

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΕΤΑΞΑ

Ποιός σκόττωσε την Ιφιγένεια;

Όταν στο όνομα
του κοινού
συμφέροντος
θυσιάζεται ξανά
μία Ιφιγένεια...

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ
ΘΡΙΑΣΕΡ

1η έκδοση
15.000

Ποιός σκότωσε
την Ιφιγένεια;

Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Τίτλος: Ποιός σκότωσε την Ιφιγένεια;
Συγγραφέας: Ελευθερία Μεταξά
Θεώρηση δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου
Σελιδοποίηση-Εκπόνηση εξωφύλλου: Έλενα Ματθαίου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2017: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
& Ελευθερία Μεταξά
Σόλωνος 136, Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 3829339-210 3803925, Φαξ: 210 3829659
email: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5284-15-2

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΕΤΑΞΑ

Ποιός σκότωσε
την Ιφιγένεια;

*Στον Ιωάννη Σκαρλάτο
και στον Αλέξανδρο Αρδαβάνη,
δύο εξαιρετικούς επιστήμονες,
που τιμούν με όλη τους το είναι
όχι μόνο το λειτούργημα του γιατρού,
αλλά -κυρίως- την ιδιότητα του ΑΝΘΡΩΠΟΥ.*

Πρόλογος

Η μουσική έξω απ' το παραλιακό κλαμπ ακουγόταν δυνατά, παρότι οι πόρτες ήταν κλειστές. Ο πορτιέρης στεκόταν μπροστά στην είσοδο, ελέγχοντας προσεκτικά ποιός έμπαινε μέσα. Άλλωστε το *Black Bay* δεν ήταν ένα κλαμπ όπως τα άλλα. Εκεί σύχναζαν κυρίως επιχειρηματίες και γνωστοί καλλιτέχνες, που πλήρωναν αδρά για να εξασφαλίζουν τη διασκέδασή τους μακριά από τα αδιάκριτα βλέμματα. Κανείς δεν έμπαινε, αν δεν ήταν «επώνυμος» ή αν δεν συνοδευόταν από κάποιον τακτικό θαμώνα. Και, ασφαλώς, η είσοδος στους δημοσιογράφους ήταν απαγορευμένη διά ροπάλου. Φρόντιζαν για αυτό οι μπράβοι

του νυχτερινού κέντρου, οι οποίοι ουκ ολίγες φορές είχαν βγάλει σηκωτό όποιον δημοσιογράφο κατάφερε να παρεισφρήσει στο «άβατο», δηλώνοντας του ξεκάθαρα –με τρόπο που το μυαλό και το κορμί του δεν θα λησμονούσαν ποτέ– ότι δεν έπρεπε να ξαναπλησιάσει εκεί.

Οι κακές γλώσσες, βέβαια, οργιάζαν για διακίνηση ναρκωτικών μέσα στο κλαμπ, αλλά οι Αρχές, όσες φορές έκαναν έλεγχο, δεν βρήκαν απολύτως τίποτε παράνομο... ή τουλάχιστον, αυτό δήλωσαν. Έτσι, η διασκέδαση των «υψηλών» προσώπων συνεχιζόταν απρόσκοπτη, μακριά από οποιοδήποτε αδιάκριτο βλέμμα. Τα χρήματα, άλλωστε, που ξοδεύονταν για να την εξασφαλίσουν, αποτελούσαν την πιο τρανταχτή εγγύηση για τη διασφάλιση της διακριτικότητας.

Η πόρτα του *Black Bay* άνοιξε κι από μέσα βγήκε ένα ζευγάρι. Η κοπέλα ήταν γύρω στα είκοσι, ένα απ' τα πιο γνωστά μοντέλα που έκαναν καριέρα και εκτός συνόρων. Οι φωτογραφίες της φιλοξενούνταν στα πιο φημισμένα περιοδικά μόδας και μεγάλοι οίκοι, τόσο του εσωτερικού όσο και του εξωτερικού, επιθυμούσαν διακαώς να την «κλείσουν» για μία επίδειξη. Όμως, η εικόνα που παρουσίαζε εκείνη τη στιγμή δεν θύμιζε σε τίποτε την πανέμορφη γυναίκα που χαμογελούσε αυτάρεσκα στον φακό. Μόλις που στεκόταν στα πόδια της, αφού ήταν ολοφάνερα μεθυσμένη και

γελούσε δυνατά, χωρίς να δίνει καμμία απολύτως σημασία στις εκκλήσεις του συνοδού της να σταματήσει. Εκείνος, πολύ ψηλός και γυμνασμένος, με το ηλιοκαμένο του πρόσωπο να δείχνει ξεκάθαρα τον εκνευρισμό του, τραβούσε το ξανθό μοντέλο απ' το χέρι βίαια, βρίζοντας. Μόλις ο πορτιέρης τους είδε να βγαίνουν, έκανε αμέσως νόημα στον παρακαδόρο, ο οποίος έφυγε αμέσως, για να φέρει το αυτοκίνητο του νεαρού άνδρα.

Ξαφνικά, ένα μαύρο τζιπ με σκούρα τζάμια έστριψε απότομα τη γωνία, με τα φρένα του να στριγγλίζουν. Πριν ο οποιοσδήποτε προλάβει να συνειδητοποιήσει τί ακριβώς συνέβαινε, το τζιπ σταμάτησε απότομα μπροστά στο ζευγάρι. Οι πίσω πόρτες άνοιξαν και δύο σωματώδεις άνδρες που φορούσαν κουκούλες άρπαξαν τον νεαρό και προσπάθησαν να τον βάλουν μέσα διά της βίας. Εκείνος επιχείρησε να αντισταθεί, όμως αυτοί ήταν πιο δυνατοί και γρήγορα κατάφεραν να τον σπρώξουν στο πίσω κάθισμα. Η κοπέλα άρχισε να στριγγλίζει. Ένας απ' τους δύο, με απόλυτη ψυχραιμία, έβγαλε απ' την τσέπη του ένα πιστόλι και την πυροβόλησε στο κεφάλι, κόβοντας μαζί με τις φωνές και το νήμα της ζωής της. Ο πορτιέρης κοιτούσε σαστισμένος, μην ξέροντας τί να κάνει. Δεν συνέβαινε όμως το ίδιο και με τον εκτελεστή, που γνώριζε ακριβώς ποιά θα ήταν η επόμενη κίνησή του. Ένας δεύτερος πυροβολισμός,

κι αυτός στο κεφάλι, πρόσθεσε άλλο ένα άψυχο σώμα δίπλα σε εκείνο του ξανθού μοντέλου. Με ταχύτητα αστραπής, οι πόρτες του τζίπ έκλεισαν και το όχημα απομακρύνθηκε σπινάροντας.

Μετά από δύο-τρία δευτερόλεπτα, η πόρτα μίας μπλε κάμπριο Μερσεντές, που είχε στο μεταξύ πλησιάσει μπροστά στην είσοδο του κλαμπ, άνοιξε κι ο παρκαδόρος βγήκε έξω κρατώντας τα κλειδιά και τρέμοντας. Κοίταξε για λίγο τα πτώματα που κείτονταν στο έδαφος κι ύστερα έστρεψε βιαστικά το κεφάλι του απ' την άλλη μεριά με φρίκη. Έβγαλε απ' την τσέπη του το κινητό του τηλέφωνο και με δυσκολία κατάφερε να σχηματίσει το νούμερο «100», καθώς τα δάχτυλά του ταξίδευαν σπασμωδικά επάνω στο πληκτρολόγιο και η αναπνοή του είχε κοπεί απ' τον τρόμο. Στο μεταξύ, είχαν μαζευτεί εκεί περαστικοί και θαμώνες του κλαμπ, που φώναζαν και χειρονομούσαν, άλλοι τρομαγμένοι κι άλλοι σαστισμένοι απ' το αναπάντεχο θέαμα που αντίκριζαν. Δεν ήταν δα συνηθισμένο φαινόμενο να γίνεται ένας διπλός φόνος, συνοδευόμενος από μία απαγωγή, στην κατά τα άλλα ήσυχη περιοχή της παραλίας.

Κεφάλαιο 1

Το τηλέφωνο χτύπησε, σπάζοντας την ησυχία της νύχτας. Ο ήχος του ακούστηκε μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο μονότονος, διαπεραστικός και επίμονος. Μία... δύο... τρεις φορές... Το χέρι της γυναίκας που κοιμόταν στο διπλό κρεβάτι απλώθηκε, ψάχνοντας στα τυφλά το ακουστικό. Όταν κατάφερε να το πιάσει, το έφερε με κόπο στο αυτί της και μουρμούρισε νυσταγμένα:

«Hello;»

Η φωνή απ' την άλλη άκρη της γραμμής είχε έναν τραχύ και απαιτητικό τόνο.

«Ποιός σκότωσε την Ιφιγένεια;»

Η γυναίκα μισάνοιξε τα μάτια της και κοίταξε το ρολόι που βρισκόταν στο κομοδίνο. Έδειχνε 3.45 τα ξημερώματα.

«What;» ρώτησε εκνευρισμένη και δίχως καλά-καλά να έχει καταλάβει την ερώτηση που της απηύθυνε η άγνωστη φωνή.

«Ποιός σκότωσε την Ιφιγένεια;», επανέλαβε ο άνδρας με το ίδιο απότομο και κοφτό ύφος.

Η γυναίκα ανασηκώθηκε για λίγο. Τί στο καλό; Όποιος κι αν ήταν αυτός που της τηλεφώνησε, μιλούσε ελληνικά.

«Ρε, δεν πας στο διάολο, νυχτιάτικα!» απάντησε στη μητρική της γλώσσα και έκλεισε το τηλέφωνο θυμωμένη. Γύρισε πλευρό και προσπάθησε να συνεχίσει τον ύπνο της.

Το τηλέφωνο ξαναχτύπησε. Η γυναίκα έστρεψε το κεφάλι της και το κοίταξε με οργή. Ποιός της έκανε φάρσα τέτοια ώρα; Ξανάπεσε στο μαξιλάρι, επιχειρώντας να αγνοήσει το εκνευριστικό κουδούνισμα, που όμως δεν έλεγε να σταματήσει. Τελικά, αποφάσισε να απαντήσει. Σήκωσε το ακουστικό και το έφερε στο αυτί της, λέγοντας αυτή τη φορά στα ελληνικά:

«Ναι;»

Ο τόνος της φωνής της έδειχνε ολοκάθαρα πόσο είχε ενοχληθεί από αυτήν την αναπάντεχη τηλεφωνική εισβολή.

«Ποιός σκότωσε την Ιφιγένεια;»

Η ίδια ακατανόητη ερώτηση, η ίδια απότομη και βαριά φωνή.

«Τελευταία φορά που ρώτησα, μου είπαν ότι την “έφαγε” ο Αγαμέμνονας», απάντησε η γυναίκα ειρωνικά. «Αλλά, μην τον κατηγορείς τον κακομοίρη! Το έκανε για καλό σκοπό! Για να πάρουν οι Έλληνες την Τροία, μαζί και την Ελένη που κέρατωσε τον Μενέλαο με τον Πάρη! Εντάξει; Λύθηκε η απορία σου; Πάρε με αύριο πάλι, για να συνεχίσουμε τα μαθήματα Ιστορίας!»

«Νομίζεις ότι αστειεύομαι;» τη ρώτησε ο άγνωστος.

Κάτι στον τόνο του άνδρα που μιλούσε έκανε τη γυναίκα να ανατριχιάσει. Κι αυτό που ακολούθησε, όχι μόνο την ξύπνησε εντελώς, όχι μόνο επέτεινε την ανατριχίλα της, αλλά έστειλε ρίγη τρόμου σε όλο της το κορμί.

«Κλαίρη!»

Η γυναίκα τινάχτηκε όρθια. Είχε αναγνωρίσει τη φωνή, τόσο διαφορετική απ’ την προηγούμενη... Μία φωνή που είχε να την ακούσει σχεδόν έναν χρόνο... Κι όμως, τη γνώρισε αμέσως! Ήταν η φωνή του αδελφού της.

«Κωστή;»

«Κλαίρη», ξανάκουσε τη φωνή του, γεμάτη αγωνία και τρόμο. «Συγγνώμη... Δεν άντεξα... Μην

τους πεις τίποτε... Αυτοί εδώ δεν αστειεύονται... Πήγαινε κατευθείαν στην αστυνομία... Θα...»

Ένα χτύπημα διέκοψε τη φράση του άνδρα, ο οποίος ούρλιαξε απ' τον πόνο.

«Κωστή!» ούρλιαξε η Κλαίρη, νιώθοντας τον πανικό να την κυριεύει.

«Νομίζω ότι τώρα κατάλαβες πως μιλάω πολύ σοβαρά», μπήκε στη μέση η άλλη φωνή. «Θα σου τηλεφωνήσω ακριβώς σε δύο ώρες. Καλά θα κάνεις να έχεις έτοιμη την απάντηση! Αν δεν μου τη δώσεις, μπορείς να αποχαιρετήσεις τον αδελφό σου για πάντα! Κι ύστερα, έχεις εσύ σειρά! Έγινα σαφής;»

Η γυναίκα έσφιξε το ακουστικό τόσο δυνατά, που τα δάκτυλά της άσπρισαν.

«Την απάντηση για ποιο πράγμα;» τον ρώτησε, προσπαθώντας να δείξει ψύχραιμη.

«Μην κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις! της αποκρίθηκε κοφτά. «Ποιός σκότωσε την Ιφιγένεια; Τα λέμε σε δύο ώρες».

Και χωρίς άλλη λέξη, η γραμμή έκλεισε μ' ένα ξερό «κλικ», που ακούστηκε σαν τον ήχο μίας σφαίρας καθώς φεύγει απ' τη θαλάμη για να βρει τον στόχο της. Και η αλήθεια ήταν ότι τον βρήκε. Χτύπησε ακριβώς εκεί όπου έπρεπε. Κατευθείαν στην καρδιά της Κλαίρης...

«Κλαιρ, είσαι σίγουρη γι' αυτά που μου λες; Μήπως πρόκειται για κάποιο απ' τα ανόητα αστεία του αδελφού σου;»

Ο Γκρεγκ Τόμας καθόταν στον δερμάτινο καναπέ του σαλονιού του, φορώντας μία ρόμπα. Τα μαλλιά του, πυκνά και κάτασπρα, ήταν ανακατωμένα και τα μάτια του ακόμη πρησμένα απ' τον ύπνο. Κοιτούσε την Κλαίρη με ύφος που έδειχνε ότι μάλλον δυσκολευόταν πολύ να πιστέψει αυτά που του έλεγε.

«Γκρεγκ», έκανε εκείνη ικετευτικά. «Δεν πρόκειται για αστείο. Είμαι βέβαιη! Αν άκουγες τη φωνή του... ήταν τρομοκρατημένος! Τον χτυπούσαν, είμαι σίγουρη γι' αυτό! Κι εκείνος ο άνδρας... Θεέ μου! Μόνο που σκέπτομαι τα λόγια του, ανατριχιάζω!»

Ο Γκρεγκ αναστέναξε. Μπορεί η Κλαίρη ή Κλαιρ, όπως τη φώναζε εκείνος κι όλοι στη Νέα Υόρκη, να μην ήταν πραγματική του κόρη, όμως την αγαπούσε σαν παιδί του. Άλλωστε, εκείνος τη μεγάλωσε. Είχε παντρευτεί τη μητέρα της όταν η μικρή ήταν μόλις δέκα ετών. Αχ, η Μάγκυ του! Ακόμη θυμόταν την πρώτη φορά που την είδε, σε εκείνο το εμπορικό κέντρο στην Αθήνα, να κατεβαίνει τις σκάλες κρατώντας απ' το χέρι ένα κοριτσάκι. Ένα παιδί με τα πιο μελιά και μελαγχολικά μάτια που είχε αντικρίσει ποτέ. Αυτό το παιδί στεκόταν τώρα, ολόκληρη γυναίκα πια, απέναντί

του, έχοντας στο βλέμμα της όχι πια τη μελαγχολία, αλλά έναν απόλυτο, διάχυτο τρόμο.

«Και σου είπε ότι θα τηλεφωνήσει ξανά σε δύο ώρες;» τη ρώτησε.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

«Δοκίμασες να καλέσεις τον αριθμό του αδελφού σου;»

«Μα και βέβαια», του απάντησε η κοπέλα. «Ήταν το πρώτο πράγμα που έκανα, μόλις συνήλθα λίγο από το σοκ. Τίποτε! Το τηλέφωνό του είναι απενεργοποιημένο... Δεν ξέρω τί να κάνω, Γκρεγκ... Φοβάμαι! Φοβάμαι τόσο πολύ! Γι' αυτό ήρθα σε σένα... Τί θα κάνω; Σε παρακαλώ, βοήθησέ με!»

Αν και η στιγμή μάλλον δεν ήταν κατάλληλη, στο πρόσωπο του ηλικιωμένου άνδρα χαράχθηκε ένα αχνό χαμόγελο. Ο τρόπος που του μιλούσε η Κλαιρ και η έκκλησή της για βοήθεια, τον πήγαν πολλά χρόνια πίσω. Τότε που εκείνη, μικρό κοριτσάκι ακόμη, είχε κουρνιαώσει στην αγκαλιά του και τον παρακαλούσε κλαίγοντας να μην αφήσει τον πατέρα της να την πάρει πίσω στην Ελλάδα. Τον ικέτευε να μην τη χωρίσει από τη μητέρα της, τη γυναίκα που εκείνος λάτρευε και είχε ορκιστεί να την κάνει ευτυχισμένη. Ακόμη θυμόταν πώς πήρε το χέρι της μικρής μέσα στο δικό του και της φιθύρισε, σκύβοντας κοντά στο πρόσωπό της:

«Μη φοβάσαι, μικρή μου πριγκίπισσα! Δεν θα αφήσω κανέναν να σε πειράξει... ούτε να σε πάρει

μακριά απ' τη μαμά σου και εμένα... Μη φοβάσαι! Όλα θα πάνε καλά!»

«Όλα θα πάνε καλά, πριγκίπισσά μου, μη φοβάσαι!» της ψιθύρισε και τώρα. Η φωνή του ήταν ήρεμη, απαλή και καθησυχαστική, αν και κάπου στο βάθος της παλλόταν μια φάλτσα, τρομαγμένη νότα. «Θα τηλεφωνήσω σε έναν φίλο μου που έχει κάποιους γνωστούς στο FBI... Θα τη βρούμε την άκρη... μην ανησυχείς! Άλλωστε, μπορεί να είναι μία κακόγουστη φάρσα μόνο...»

«Γκρεγκ», τον διέκοψε η γυναίκα. «Με τον Κωστή έχουμε να μιλήσουμε πολύ καιρό. Από τότε που...»

Κόμπιασε για λίγο, σαν να μην ήθελε να ολοκληρώσει τη φράση της. Πήρε μία βαθιά ανάσα και συνέχισε.

«Από την κηδεία της μαμάς έχω να τον δω. Λες ξαφνικά να του ήρθε η όρεξη να μου κάνει φάρσα;»

Ο Γκρεγκ ανασήκωσε τους ώμους του.

«Από τον αδελφό σου όλα τα περιμένω!» της απάντησε. «Τίποτε δεν θα μου έκανε εντύπωση με τα μυαλά που κουβαλάει!»

Η αλήθεια ήταν ότι όσο αγαπούσε την Κλαίρη τόσο απεχθανόταν τον αδελφό της. Ίσως γιατί εκείνος έμοιαζε στον πατέρα του. Από τη μητέρα του δεν είχε πάρει τίποτε. Ήταν ίδιος ο Ρένος Αυγέρης, ο στυγνός και αδίστακτος επιχειρηματίας.

ΣΕΙΡΑ: ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

«Ποιός εφόσσε την Ιφιγένεια;»

Το περίεργο και αναπάντητο αυτό ερώτημα θα κοστίσει τη ζωή στον νεαρό Κωστή Αυγέρη και θα αναγκάσει την αδελφή του, την Κλαίρη, να επιστρέψει από τη Νέα Υόρκη στην Ελλάδα. Με σύμμαχο τον φίλο του Κωστή, τον ιατροδικαστή Φίλιππο Ηλιόδη, η Κλαίρη προσπαθεί να ξεσκεπάσει τους δολοφόνους του αδελφού της και θα βρεθεί αντιμέτωπη με ένα αδίστακτο κύκλωμα που, στο όνομα της επιστήμης, σκορπίζει τον θάνατο σε ανυπεράσπιστους ανθρώπους. Το παρελθόν απλώνει τη σκιά του στο παρόν, που ορθώνεται μπροστά της απειλητικό, ξυπνώντας οδυνηρές μνήμες και ανατρέποντας τις ισορροπίες της. Γύρω της στήνεται ένας χορός θανάτου, μέσα στον οποίον δεν μπορεί πια να ξεχωρίσει τους αθώους από τους ενόχους...

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ BEST SELLER

ΩΚ 210

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα

Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925

www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5284-15-2

9 786185 284152